

Ἡ Ρωμαίαι μεταχειρίζονταν ἀκόμα κα' ἕνα φρασίδι κομμένο ἀπὸ τὴν... ἀκαθάρσια τῶν προκοδίων!.. Τὸ φρασίδι αὐτὸ ἦταν πολὺ περιζήτητο, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀκριβό.

Γιὰ ἕνα διάστημα ἦταν ἐπίσης τὸ μόδα στὴ Ρώμη καὶ ἡ γλωσσὴ τοῦ προσώπου.

Γιὰ τὰ γλωσσισμὸν λοιπὸν, τόσο οἱ ἄνδρες, ὅσο καὶ ἡ γυναῖκες, ἔπλεναν τὸ πρόσωπό τους μὲ ἐκχέλισμα ἀπὸ κωμικόν. Ἀλλὰ καὶ ἡ περιφροσύνη ἐπιπέσει τῆς ὀρατικότητος ἦσαν ἐν γρήσει ἐξέλιξη τὴν ἐποχὴν.

Μερικὲς ἀπ' αὐτὰς ἐφρενε νὰ μόνον ἐπὶ μιᾷ δολοφονίᾳ ἐδδομάδι ἀπὸ πρόσωπο.

Ἡ Πορταῖα, ἡ φιλαρέσκη σύζυγος τοῦ Νέρωνος, φρούρεσ ἀπὸ πρόσωπο μιᾷ ἡμέρᾳ, ἀποτελομένη ἀπὸ βρασιμένην οἶκα, λάδι καὶ μέλι. Ὅταν ἤθελε δὲ γὰρ νὰ τὴν ἀφαιρήσῃ ἀπὸ τὸ πρόσωπό της, ἐπάνο στὸ ὅπου κολλοῦσε, τὴ μούσκενε μὲ γλυκὸ γάλα.

Ἐνοεῖται ὅτι ἡ Ρωμαίαι δὲν περιπονοῦσαν μόνον τὸ πρόσωπό τους, ἀλλὰ καὶ τὸ σῶμα τους. Πρῶτα ἔβαναν κωμολογία, ὕστερον ὑπάνου γλυκῶ καὶ κατόπιν ὑπάνου ζεστοῦ. Ἀφοῦ δὲ ἡ θεραπειὰνίδες τον τις σφουγγίζαν καὶ τις ἔτριβαν, αἴεταν τὰ σῶμάτα τους μὲ ἀφρόματα καὶ ἔλαια ἐσθιδασίαν, γὰρ νὰ μιλῶσασθον τὸ δέμα.

Ἡ Πορταῖα χροσίζονταν γὰρ τὸ καθήκον της ὑπάνου τὸ γάλα πενταζοσίων... ὄνον!.. Ἦταν δὲ διάσημη γὰρ τὴν ἐξθαμβωτικὴν ἐκτοκότητα τοῦ δέματός της.

Γιὰ κόμην μέλος τοῦ σῶματός των, ἡ Ρωμαίαι μεταχειρίζονταν διαφορετικὰ ὄφρα. Τὸ στήθος τους τὸ αἴεταν μὲ φρονικόλαδο, τοὺς βραχιόνάς τους μὲ μέντα, τὰ χερσὶνά τους μὲ μωστῶσιν καὶ τὸ λαγὸν τους μὲ διαγνολαδο.

Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἐθροεῖται ὅτι τὸ κορμίονα τῆς κομῆτότης στὴν ἀρχαία Ρώμη, ἦταν τὸ βίβαμον μὲ μαλλίων μὲ χρῶμα γαλάζιο! Ἐπίσης καὶ τὸ χρυσοκόκκινο χρῶμα ἦταν τῆς μόδας γὰρ τὰ μαλλιά, ἀλλ' ὅχι τόσο, ὅσο τὸ γαλάζιο.

Πρὶν ἀπὸ τις Ρωμαίαι, ἡ Αἰγύπτιας ἔδωκαν ἐπίσης τὰ μαλλιά τους σκούρα, γαλάζια ἢ χρυσα. Ἐχρῶσαν ἀκόμα τὰ δάχτυλά τους κα' ἔδωκαν ὀφθαλμὰ τὰ μαγευτικά τους καὶ πρῶσιν τὰ βλέφαρά τους. Ἐσκῶσαν τὰ μάτια τους νὰ φαίνονται πολὺ μεγάλα μὲ τὴν βοήθεια τοῦ «Κοκκόλο» καὶ σχεδίαζαν ἕνα ἄστρο πρὸ τοῦ μετωπο καὶ στὸ στήθον.

Τὸ «Κοκκόλο» εἶνε καὶ τὸ ἄρα γινωστό, ἀλλὰ εἶνε ἀγνωστὴ ἡ συνταγὴ τῆς πρῶσινος βαφῆς τῶν βλέφαρων.

Ἡ πρὸς γήσασε καὶ ἡ ἀριστοκρατία τῆς Αἰγύπτου ἔδωκαν πρῶσιν ὄχι μόνον τὰ βλέφαρά τους, ἀλλὰ καὶ τὸ φρόμα τους!

Ἀκόμα ἡ ἀρχαίαις—Αἰγύπτιας, Ἑλλήνιδες καὶ Ρωμαίαις— ἐσχηματίζαν ἕνα μακρὸ κέκρο γύρω στὰ μάτια τους καὶ δυνάμιοναν μὲ γαλάζια βαφὴ τις γομαίαι τῶν κλεβῶν τους.

Κατὰ τις ἀνασκαφαί τοῦ Ἡρακλείου, ἀνεκαλύθησαν φρασίδια ζωομύνη ἀπὸ φῶμα θαλασσινά. Καὶ στὴν Αἴγυπτον, σπὸν τῆσιν τῆς Θεῶδου, βρήκαν κομολογία καὶ κομῆν μὲ φρασίδια, ἐντελὸς σχεδὸν ὅμοια μὲ αὐτὰ ποὺ μεταχειρίζονταν ἡ σύγχρονη γυναῖκες.

Καθὼς λέγει ἕνας ἀρχαῖος συγγραφεύς, ἡ Μήδεια διατηροῦσε τὴν νεότητά καὶ ὀρατικότητά της, μὲ ἀπιόλοιστρα.

Ἀλλ' αὐτὰ γίνονται καὶ σήμερα. Καὶ ἂν ἡ Πορταῖα ἔβανε ὑπάνου μὲ γάλα, πολὺ ἀγρήτῳ, στὴ Γαλλία—τὸν περσικὸν ὄνον— ἡ ἀριστοκρατίαις βιδίζαν τὸ σῶμα τους μὲσα σὲ γυμνοὺς φράοισλας ἢ σὲ σαμπάνια!..

Ἡ Ἰταλίαις κληρονομήσαν ἀπ' τις Ρωμαίαις τὴν συνήθειαν τοῦ βρασιμῶσος καὶ τὰ μυστικὰ τῶν φρασίδων.

Ἡ Γαλλίαις πάλι διαδόχραν τὸ βίβαμον ἀπ' τις Ἰταλίαις ποὺ ἤρσαν στὴ Γαλλία ἀπὸ τὴν Αἰκατερίνη τῶν Μεδίκων. Ἐξέως, ἡ κόμην τῆς Αἰκατερίνης, ἡ Μισσηγορίνα τῆς Βαυαρίας, ἐφρενε τὴν εὐσέειαν ἀπὸ μωστῶσιν φράοισλα, γὰρ τὸ πρόσωπο!

Ἐπίσης ἐπέταξε κάποιος νὰ κόμῳν τις ἔσπινες μωστῶσιν τῶν νεωρῶν τῆς ἀπολοφῶν, γὰρ νὰ τις κατασκευάσων ἀπ' αὐτὰς χρυσοὺς κλεβίδες, κῶτον ἀπὸ τις ὁποίαις ἐφροβε τὰ πικρὰ μῶσρα της μαλλιά.

Ἀλλ' οὐδὲν κῶνον ἀπὸ τὸν ἦλλον. Ἡ Ρωμαίαις, πολὺ πρὶν ἀπ' αὐτὴν, ἀγρῶσαν τὰ μαλλιά τῶν νεωρῶν τῆς Γαλατίας καὶ τῆς Γεντοίας, γὰρ νὰ φράσων περροζοσες.

Ἐπίσης ἀντικατασῶσαν τὰ γλωσσισμὸν τους δόντια μὲ μωστῶς πλάσσει ἀπὸ φλῶσιν, συγκροτούμενης μὲ λεπτότατα χρυσαί σφῶματα.

Πρὸς τὸ τέλος τοῦ XVII αἰῶνος,

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

(Ἀπὸ τὰ σατυρικά φύλλα ἔλευ τοῦ κόσμου)

Ἐκεῖνος. — Χαίρε, ἀγάπη μου! Ἄς ἐλπίσουμε ὅτι θὰ μὲ μείνης πιστή...

Ἐκεῖνη. (κλαίοντας). — Ἄχ, ναί..., ἄς ἐλπίσουμε!

Μεταξὺ φίλων :

— Πῶς τὰ περάσατε λοιπὸν στὸ ταξεῖδι τοῦ γάμου σας ;

— Ὅχι καὶ τόσο καλὰ. Εἶχε φρερτοῦσες...

— Ἡ θάλασσα ;

— Ὅχι, ἀδερφέ, ἡ... πεθερά μου!..

Ὁ ξενοδόχος τοῦ χωριοῦ πρὸς τὸν ξένο :

— Ἐ, πῶς τὰ πέρασατε ἀπόψε ;

— Στὴν ἀρχὴ δὲν μποροῦσα νὰ γλίσσω ματί. Ὅταν ὅμως τὸ δωματίον φωτιστήκε ἀπ' τὸ φεγγάρι, ἄρχισα νὰ μετρῶ τοὺς κορμῶς ἀπάνου σπὸν τοῖχο κα' ἀπὸ τὴν κορμῆα μὲ πῆρε ὁ ἔκτος!

Ἡ σύγχρονη γυναῖκες :

— Καὶ δὲν εἶνε σὰς κορμῶς ἡ τρίωση διᾶλεξι ποὺ κάμιατε ;

— Καθόλου. Ὅποτε ἀπὸ λίγο βροχῆ τὸν ἄντρα μου καὶ τοῦ τὰ ἐφράλλα ἐπὶ δύο ὄρες!

Ξενοδόχος. — Στὸ μαγεῖο μου δὲν θὰ βροῖτε οὔτε μιὰ μύγα.

Ἡ ἐλάτῃς. — Ποῦ νὰ τὴ βροῖτε, ἀφοῦ εἶν' ὄλες μέσα στή... σούπα!..

Στὸ γυμνὸν :

— Κόμει μου, μὴ κα' ἐνοχλεῖτε. Ὅφρα νὰ σὰς πῶ πῶς εἶμαι ἀρκαθωσισμένη!..

— Δὲν περᾶζει, δεσποινίς. Θὰ περᾶν ὅπου νὰ... παντρούτη!

Παρεξήγητος.

Ἡ νεόνυμφη διαγρεῖται στὴ μητέρα της τις ἐντυπώσεις της ἀπὸ τὸ γυμνῶ ταξεῖδι :

— Λοιπὸν, ἐνὸ ἀνέβαινα μὲ τὸν ἄντρα μου στὸ βοῖνὸ, παρὰ λίγο νὰ πέσω θύμα δυστηχημῶσος. Ἐβῶσαν, σὰ καλὰ καθομιμένα, ἀγρῖψε ὁ γάδορος καί!..

— Γι, ἀπὸ τὸρα ἀρχισε κῶσις ὁ παλιμᾶνθρωπος ;!..

Μεταξὺ μαθητριῶν :

— Δὲν μοῦ εἶς, θυμάσαι πῶς τὴν ἔλεγον τὴν σῖγγε τοῦ Ὀδοσῶσος, γὰρ τὴν ὅπου μᾶς διηγῶταν προχθὲς ἡ δασκάλα!

— Δὲν ντρέπεται, καίμην, νὰ ἐσχνᾶς μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε ἔκατο μνησῶσες ; Πηνελόπει τὴν ἔλεγον!

τὰ φρασίδια εἶχαν τόσο διαδοθεῖ, ὥστε θεωροῦντο ἀπρεπῆς γὰρ μιὰ γυναῖκα νὰ βροῖ τὸ δόμο χωρὶς κοκωνάδι.

Ἡ περιφροσύνη Ντὺ Μισσοῦ πλήρωσε πανόκριθα μιὰ συνταγὴ γὰρ κωμολογία σπὸν περιφρομὸν μάγο Καλλόιστρο.

Καὶ ἡ ἀποκομῆταις διωξι Ἰωσηρίνα ἦταν περιφρομη γὰρ τὴν φιλαρέσκη.

Ἡ μελαχρονὴ αὐτὴ κροσὴ περνοῖσε δολοφῶσες ὄρες μισροτὰ σπὸν καθῶσθῃ της. Οἱ τοῖχοι τοῦ μισουνοκῶσ της, στὴ Μαυμαῖον, ἦσαν τόσο διακοπῶσμενοι ἀπὸ μῶσχε—τὸ ἀγαπητὸ της ὄφρα— ὥστε πολλὰ χροῖνα κατόπιν, ὅταν ἐπεκορῶσαν τὸ διαμῶσιμά της, ἡ μισροδιὰ αὐτὴ ἦταν ἀκόμα αἰσθητὴ.

Στὴν ἐποχὴ μας, ἡ φιλαρέσκηα ἔχει προσδοσεί καὶ ἐξελιχθεῖ μέρως ἐπιστήμης, μωσροῖτε νὰ ποῖτε. Μὲ τὴ βοήθεια δὲ καὶ τῆς χειροφρῶσικῆς δυνάμει ν' ἀλλάξουμε τὸ πρόσωπό μας, τὴ μύτη μας, τὸ σαγῶνι μας, ἂν δὲν μᾶς ἀφροσυν.

Ἀλλ' αὐτὰ βέβαια εἶνε γὰρ τοὺς ἔκατομυρισῶσους.

Ἡ περισσότεροσες γυναῖκες ἀρκοῦνται σ' ἕνα καθῶσρῖμα, σ' ἕνα παντρούσρα καὶ σὲ λίγο κοκωνάδι, ὅπως ἡ Ἀφροδίτη τοῦ μύθου.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟ ΗΣΙΣ

Ρ Α Ν Τ Ε Β Ο Υ

*Τὴν ἀγκαλιὰ σου τὴ ζεστὴ ἀπόμει πῶς ποθῶ
Μαχαίρει δικοπο ὁ καὶμὸς ἀγά μὲ θανατόνει.
Τὸ μετωπο μου κῶρτα ἀπὸ τὸν πυρετό
Κροᾶει τὸ αἶμα μου «ὠσᾶννᾶ» καὶ τὸ κορμὶ μου λῶνει.
Μέσα στὶς ἀπαλάμει μου κατέβ' ἡ ἀποθυμῖα
Βαρεῖς αὐλαίσις πῶρνεσις κλείνοντὰ βλέφαρά μου
Αἰσθηθᾶν στὸ σῶμα μου τραγοῦδια ἐρωτικὰ
Ἐλα, σκόρπισ' ἀνθρώπις παντοῦ καὶ γύρω στὰ μαλλιά μου.*

*Σὲ καρτερῶ σὺν ἄνοιξι, καρὰ καὶ Παναγίᾳ μου,
Πορφύρα νὰ σὲ νύσωνον ὡς κατὸ τὰ φίλιά μου,
Ἄντρα τραγοῦδια Βαρκικὰ βουίζονσι σ' ἄντῖα μου
Κι' ὄπως στὰ βροχία τοῦ πουλί, φρεροκοπᾶ ἡ καρδίᾳ μου.
Τὰ χεῖλι μου ἀπ' τὸν πόθο τους φροσῶνται μοναγὴ τους
Βρογγῶσ οὐδ' σφίγγει τοῦ λαμοῦ ἡ ἀγωνία, πεθαῖνον,
Ἐλα, τ' ἀστῖαι! ἀνάγανε τὰ χρυσοκάντηλά τους
Τὸ κροῖον τοῦ Ἐθαγγελισμοῦ κρατῶ καὶ σὲ προσμένω.*

*Τὰ βήματα σου ἡ καρδίᾳ μετράει γοργὰ χτυπῶντας
Ἐλα, λαμπρὰ τάχηκα στὴν ἀρτιστὴ ὀμορφίᾳ σου,
Καίμωμαι, ἀγάπη μου τρελλή, γὰρ σένα τραγοῦδῶντας
Φεθῶνευ μινθῶρῖοντας ἡ ὄρες τ' ὄμοσιν σου...*

*Στὴ θλῆξῃ μου κάμωσῃ, ὡς πάντα, ἄς ἀνεχηρήσῃ
Κλαδί ἀνθισμένης μυγαλάσις, πρόσχαση ἡ λαλιὰ σου,
Ἐλα δειρῶ τὰ κροσῶτα καὶ κροσῶταλένια στήθῃ
Φωλῆρὰ νὰ κάνουντὰ φίλιὰ στὰ ὄφρα τὰ μαλλιά σου.*

*Μισροσά σου γορναίζοντας, στὰ χεῖρα μου θὰ σφίξω
Σὺν ἄγιο διακοπῶσθῃ τ' ὄφρα σου κεφαλί,
Τὰ φίλιὰ σου Οἶα Μετάλληθι θὰ πῶ καὶ θὰ μεθῶσω
Ἄπ' τὰ γλυκὰ τὰ χεῖλι σου, φλόγα, φωτιά καὶ ζάλη!..
Ἐρῶσῃ, ἀπλῶνον τρέμοντας φερεῖ λευκὰ τὰ χεῖρα
Πόθο κλωσὸ στὴν κόμην σου φῶρσεσις τὴ σέληνῃ,
Στὴν τοιαμῆν ἀσφαλο λευκῆσ σὺν περισσῆσῃ
Γοργὰ πετοῦν ἡ γῶδες σου καὶ ἡ νιοῦ σου οἶνονε!..*

*Νύχτωσῃ... Ἡ ὄνει σκόρπισε τὰ τριαντάφυλλά της
Δὲν ἤθεβες' πάνο μου ἡ στιγμῆς διαθήκασι σὺν χρόνος
Ὅχιὰ διπλοῦσθῃ ἡ καρδίᾳ στὴ σκοτεινὴ φωλιὰ της,
Κλαῖντὰ φτωχὰ τὰ μάτια μου σ' εἶμ', ὄπως πάντα, μόνος.*

ΧΑΡΗΣ ΣΤΑΜΑΤΙΟΥ